

Natuur.oriolus

bpost
PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

Retouradres: Natuurpunt,
Coxiestraat 11, 2800 Mechelen

VLAAMS DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VOOR ORNITHOLOGIE | JUNI 2022 | JG 88 | NR 2
NATUURPUNT | COXIESTRAAT 11 | B-2800 MECHELEN

natuurpunt
Studie

Eerste en tweede Ross'
Meeuw voor België

39

Hoorapparaten om
naar vogels te kijken?

51

Geschiedenis van de
Belgische ornithologie

59

De geschiedenis van de Belgische ornithologie

I. Tijdschriften

De afleveringen uit deze reeks artikels zijn uittreksels uit 'De geschiedenis van de Belgische ornithologie' (webref 1). Je kan het volledige werk downloaden op de website van Natuurpunt.

Het aantal ornithologische tijdschriften in Vlaanderen is altijd beperkt geweest. Aanvankelijk kende ons land een tweetalig tijdschrift, De Giervalk/ Le Gerfaut. Later, bij de oprichting van natuurvereniging De Wielewaal, werd het tijdschrift Wielewaal uitgegeven. In 1986 werd het toen nog maandelijkse ledentijdschrift opgesplitst in het tweemaandelijks tijdschrift Wielewaal en het driemaandelijks tijdschrift Oriolus. In deze bijdrage wordt nader ingegaan op de oorsprong van de vereniging Wielewaal en de latere ontwikkeling van het ledenblad.

Walter Belis

De Giervalk

In 1911 gaf ridder Georges van Havre samen met enkele vrienden, onder wie Karel Dupond, het eerste bescheiden nummer van Le Gerfaut uit, met de financiële steun van het Vermogen van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen in Brussel. De grote verdienste van het tijdschrift was dat ornithologen hun waarnemingen gingen verwoorden en publiceren voor een ruimer publiek. Andere wetenschappers kozen resoluut voor jagers-tijdschriften zoals Chasse et Pêche en het Bulletin du Royal Saint Hubert Club de Belgique. Het onverwachte succes van De Giervalk/ Le Gerfaut noopte de redactie het tijdschrift al na een jaar maandelijks te laten verschijnen in plaats van vier nummers per jaar. Deze tweede jaargang telde 144 bladzijden, gemiddeld dus twaalf bladzijden per maand.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd de publicatie van De Giervalk/ Le Gerfaut stopgezet omdat de redactie de censuur van de bezetter niet wilde ondergaan. De archieven, de bibliotheek en de balgencollectie van het tijdschrift bevonden zich in de Leuvense Stationsstraat, die in 1914 grotendeels door brand werd verwoest. Conservator Gustave Tant vertelde dat de balgen die de brand had-

den overleefd 'eurent la tête arrachée, les ailes ou les queues enlevées. Presque tous les livres de la bibliothèque de la Société étaient imbibés de pétrole, ce qui prouve bien les projets incendiaires des Barbares d'outre-Rhin ...' ('Koppen, vleugels en staarten waren afgerukt. Bijna alle boeken uit de bibliotheek waren met petroleum overgoten, wat blijk gaf van de barbaarse intenties van de bezetter').

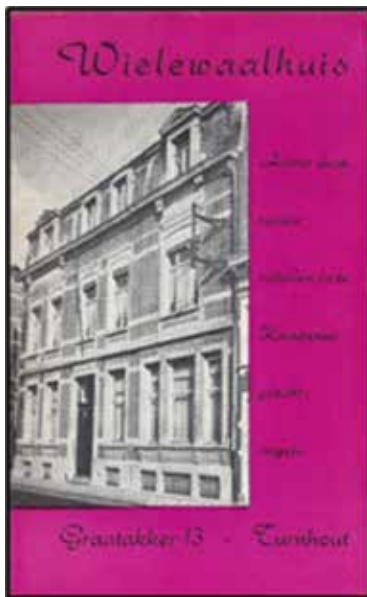
Dit was voor Marcel de Contreras, een briljante leerling van Alphonse Dubois en onze allereerste ornitholoog met wereldfaam, voldoende reden om eerst alles in Brussel in veiligheid te brengen en vervolgens het land af te schuimen om eigenaars van privéverzamelingen te overtuigen hun collectie naar het museum in Brussel te laten verhuizen. De geregelde verplaatsingen die de Contreras in ons land ondernam, boden hem de gelegenheid om geheime informatie door te spelen aan de Luikse universiteit. Ornithologisch is zijn inbreng aanzienlijk. Hij slaagde erin om de balgen van een vijftigtal unieke vangsten voor België in de hoofdstad te doen belanden, dit tot grote vreugde van de toenmalige directeur van het museum, Gustave Gilson. Samen met van Havre onderzocht de Contreras alle zeldzaamheden die de laatste vijftig jaar in België gesignaleerd waren. Menige foutieve determinatie werd rechtgezet. Het resultaat werd uiteindelijk de publicatie van Les oiseaux de la faune belge door Georges van Havre, uitgegeven in 1928.

Na de Tweede Wereldoorlog werkte De Giervalk/Le Gerfaut, uitgegeven door het KBIN, op een louter wetenschappelijke basis. In december 1962 besloot de redactie het over een andere boeg te gooien: 'Daar de afleveringen van De Giervalk slechts om de drie maanden verschijnen, heeft het Redactiecomité beslist regelmatig ornithologische informatie te brengen onder de vorm van een stencil. De bedoeling is tijdig de aandacht van de veldornithologen te trekken op recente waarnemingen, waardoor het mogelijk moet zijn deze te vervolledigen en alzo een juister beeld ervan te verkrijgen.' Hierdoor werd de soms langdradige rubriek Korte mededelingen ingekort en kwam er ruimte voor een fenologisch overzicht, waar Paul Herroelen en André Rappe zich over ontfermden, en een rubriek waarin ornithologische publicaties gerecenseerd werden. De rubriek Korte mededelingen zou stilaan uitsterven en De Giervalk evolueerde naar een internationaal Engelstalig tijdschrift met artikels uit de hele wereld, waarbij bijdragen over ornithologie in Vlaanderen steeds schaarser werden.

De Wielewaal

Op 12 februari 1933 werd tijdens een stichtingsvergadering in Antwerpen, in het huis van de oude sinjorenfamilie Hostie, het startsein gegeven voor een bloeiende vereniging met een netwerk in heel Vlaanderen: De Wielewaal. Steun en toeverlaat van de nieuwe vereniging, die aanvankelijk 'de Antwerpse vogelliefhebbers' werd genoemd, was Georges van Havre, die ook de eerste vergadering voorzat. Enkele belangrijke kopstukken waren aanwezig, onder wie Robert Pauwels, medestichter van de Société ornithologique du Centre de la Belgique, opgericht op 12 maart 1911. Verder E.H. De Bondt, Albert Lambert, Paul en Emiel Hostie, Edward Hertoghe, luitenant Tislair en architect Jan Jacobs. E.H. Frans Segers en Paul Croegaert waren verontschuldigd. Na de eerste bijeenkomst werd van Havre erevoorzitter en Segers voorzitter, een functie die hij tot in 1969 zou uitoefenen. Paul Hostie werd tot secretaris benoemd. Deze laatste had bij Segers reeds herhaaldelijk aangedrongen om een club op te richten die de studie en de bescherming van de inlandse vogels op zich zou nemen.

De eerste statuten waren in de twee belangrijkste landstalen opgesteld, maar Segers wilde al snel een Vlaams karakter geven aan De Wielewaal. In dat opzicht paste pater Landewald Janssen, die nooit een functie heeft vervuld in het hoofdbestuur van de vereniging, perfect in het plaatje. Deze 'bruine pater' uit Sint-Truiden was vanaf zijn jeugd Vlaamsgezind en stak dit niet onder stoelen of banken. Hij bezat een zeer ruime natuurkennis en in 1980 kreeg hij de Wendelinprijs voor wetenschappen op grond van zijn gepubliceerde bijdragen. Ook werd een nieuw ontdekte paddenstoel naar hem genoemd.

Frans Segers studeerde aan het Klein Seminarie in Hoogstraten en werd in 1915 tot priester gewijd. Hij ontwikkelde veel belangstelling voor de volkseducatie. Nadat hij in 1915 in Heverlee aalmoezenier bij de scouts was geworden, richtte hij zich in het bijzonder op natuureducatie. Hij vormde een onafscheidelijk duo met mejuffrouw Emerans Meyers. Zij was onderwijzeres aan de gemeentelijke jongensschool in Vosselaar en werd lid van De Wielewaal in 1935. In 1947 werd ze penningmeester van de vereniging. Frans Segers overleed op 4 juli 1969 en had het roer in al die tijd nooit afgestaan. Hij schreef daarnaast talloze artikelen in kranten en tijdschriften zoals De Scout, Ons Land en De Zondagsvriend en hield voordrachten op vele plaatsen in Vlaanderen.

De doelstellingen van de nieuwe vereniging werden op de eerste vergadering als volgt geformuleerd:

1. Verzamelaars en liefhebbers der provincie Antwerpen vereenigen; door onderlinge besprekingen de kennis van het vogelleven uitbreiden en bestuderen zowel in de vrije natuur als door het houden van levende en opgezette exemplaren.
2. Uitstappen inrichten naar belangrijke vogelgebieden bv. de reigerkolonie van Berendrecht.
3. Onder bevoegde leiding musea en verzamelingen bezichtigen.
4. Het ringen der vogels verspreiden.
5. Bijdragen tot de vogelbescherming.
6. Het overdreven uitrooien der bosschen en heide tegenwerken.'

Al snel na de start werd de noodzaak gevoeld om gewestelijke afdelingen op te richten met een centraal organisme en in de loop der jaren zou De Wielewaal uitgroeien tot een zestigtal afdelingen. In 1937 werd in Turnhout een 'Centrale' opgericht die instond voor cursussen, publiciteit, het organiseren van een congres, het uitgeven van een ledenblad en het coördineren van de bestaande afdelingen en het oprichten van nieuwe.

Dat jaar werd afgesloten met 145 leden. Datzelfde jaar werd in december een vogeltentoonstelling georganiseerd in Turnhout. Ongeveer 1.200 vogelliefhebbers en 3.000 schoolkinderen brachten een bezoek. De Turnhoutse afdeling organiseerde in de thuisbasis van De Wielewaal op 12 december de eerste Vlaamse Ornithologische Dag. Sprekers waren Florent Wortelaers, August De Bont, E.H. Frans Segers en Henri Dirckx.

Het ledenblad De Wielewaal

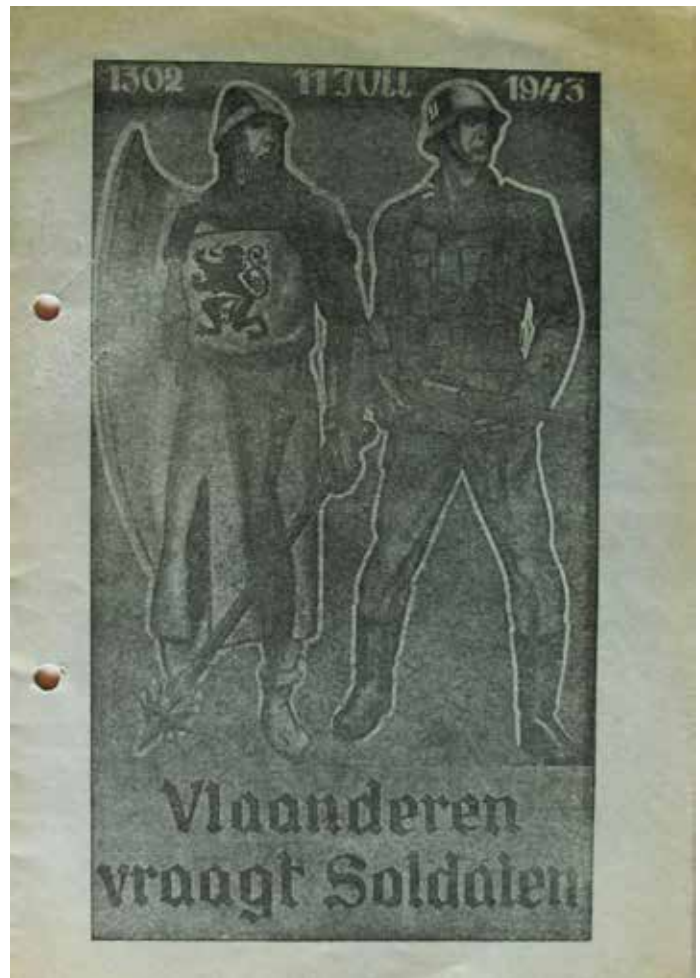
Het ledenblad De Wielewaal werd vanaf 1933 oorspronkelijk uitgegeven in samenwerking met het Nederlandse tijdschrift De Zwerfer in Gods Vrije Natuur, tot dit tijdschrift in 1953 ophield te bestaan. Het

tijdschrift verscheen één keer per jaar en telde amper vier bladzijden, gedrukt op doodgewoon papier en zonder foto's. In 1933 waren er ook maar welgeteld zeven leden. Nog voor de tweede bestuursvergadering werd besloten om een bijdrage van tien frank te vragen en het tijdschrift dat in 1935 reeds twintig pagina's telde, verscheen tweemaal per jaar. In 1936 zou het 28 bladzijden tellen en driemaandelijks verschijnen.

In 1937 bestond het tijdschrift al uit veertig bladzijden en Segers gebruikte de contacten die hij de jaren voordien had opgebouwd met Nederland om in samenwerking met de noorderburen het maandblad *De Wielewaal* uit te geven. Het Nederlandse aandeel was in die eerste jaren beduidend groter en inhoudelijk van betere kwaliteit dan de Vlaamse bijdragen. De Nederlanders hadden meer aandacht voor de bredere natuur, terwijl de Vlamingen zich vrijwel beperkten tot de vogels.

Tijdens de Duitse bezetting was het onmogelijk de normale activiteiten verder te zetten, maar na de capitulatie probeerde de vereniging zo snel mogelijk weer op kruissnelheid te geraken. De Duitse bezetting zette geen rem op het ledental en de inzet van de afdelingen. In 1940 werd het 500ste lid opgetekend, een jaar later telde *De Wielewaal* er 519 en in 1942 al 651. In juni 1943 werd met fierheid het duizendste lid ingeschreven. Bij de verschijning van het februari-nummer van 1943 stonden alle leden verbluft en die van 1933 zullen zeker niet minder trots zijn geweest, toen ze hun eerste *Wielewaal*-nummer, een paar bladzijden op krantenpapier, met deze luxe vergeleken. In dit jubileumnummer stond in het artikel 'Tien jaar *Wielewaal*-leven in vogelvlucht' een statistiek van het ledenaantal. De verklaring voor de snelle aangroei was eenvoudig: tijdens de oorlogsjaren was er weinig of geen vermaak en natuurbeleving en -studie waren een oplossing om zonder enig gevaar de beslommeringen van de oorlog te vergeten. En toch belemmerde de Duitse bezetting de vlotte werking van de vereniging. De contacten met Nederland werden bemoeilijkt en daardoor was *De Wielewaal* meer op zichzelf aangewezen. Het tijdschrift kwam volledig in Vlaamse handen, met als gevolg dat het aantal bijdragen over andere onderwerpen dan vogels beperkt bleef. Daar bleef het echter niet bij. Vanaf de zomer van 1943 moest het tijdschrift zich onderwerpen aan de censuur en dreigde er gevaar voor de autonomie, want de Duitsers wilden het aantal 'nutteloze' tijdschriften tot een minimum herleiden. Het tijdschrift werd nog altijd in Nederland gedrukt, maar ook daarvoor moest toestemming gevraagd worden. In september 1943 kreeg Segers de toestemming om maandelijks 1.750 exemplaren van het in Nederland uitgegeven tijdschrift *De Wielewaal* in te voeren. Ook het organiseren van voordrachten, filmavonden of diavoorstellingen liep niet van een leien dak. De aanvraag moest eerst worden ingediend bij de Propaganda-Abteilung in Brussel en bij de plaatselijke commandant. Daarmee was de ellende nog niet ten einde. De Wehrmacht nam stukken natuurgebied in beslag als oefenterrein, waardoor enkele waardevolle gebieden dreigden vernield te worden. Albert Waterschoot schreef mistroostig aan Segers: 'Als de Krieg nog lang duurt sneuvelt ook nog wel onze Liereman!'. Tijdens de laatste stuiptrekkende maanden van de bezetting wilden de Duitsers bovendien dat het tijdschrift door het plaatsen van advertenties soldaten zou werven voor het Oostfront. Segers probeerde de boot af te houden met het argument: 'Dat past niet bij een ornithologisch tijdschrift. Ons blad wordt in het Nederlands gedrukt.' Naast de puur materiële problemen (papier en het overbrengen van de afleveringen van Nederland naar België) zaten de bezetters aan de teksten te prutsen. Niet alleen moesten de teksten ter goedkeuring worden voorgelegd, de Duitsers verplichtten Segers om illustraties tegen zijn zin op te nemen. De harde houding van Segers hield geen stand en vier maanden voor het beëindigen van de oorlog had het pamflet 'Vlaanderen vraagt Soldaten, Meld U aan voor de Waffen-SS of voor het Vrijwilligerslegioen Vlaanderen' in het tijdschrift moeten komen.

Met wat toeval en handige manoeuvres had Segers de zaak op de lange baan weten te schuiven. De eerste maal was er geen plaats. Daarna werd de dienstoverste verplaatst en moest Segers een maand later op het matje verschijnen. De tijd tikte verder in het voordeel van de vereniging. Wat later stonden de geallieerden in Turnhout en was het gevaar geweken.

Ondanks de oorlogsprikelen schreef Lucien Bauwens in 1943 in *De Wielewaal*: 'De vertroebelingen der internationale betrekkingen met de daaruit voortspruitende mobilisatie van augustus-september, die op het eerste moment wel ontredde in de rangen dreigt te zaaien en de culturele belangen op de achtergrond te verdringen, kan evenwel niet beletten dat onze afdelingen een drukke bedrijvigheid aan de dag blijven leggen. Met stevige stuurmanshand worden de moeilijke klippen omstevend. Steeds groeit ons ledental!'

Een strijdvaardige *Wielewaal*-voorzitter wist het oorlogsjargon aan te wenden in een flyer (december 1944): 'Reeds lang zult U reikhalzend uitgekeken hebben naar den vogel, die komen moest. 'De *Wielewaal*' tot hiertoe, heeft geen veertje verloren. Bij de bevrijding had hij een dik veerenpak; het dubbel nummer September-October is persklaar, maar zit nog in Nijmegen. De twee laatste nummers volgen zoodra mogelijk. Voor 1945 hebben we reuzeplannen die we zeker zullen uitwerken met de technische hulp van onze mederedacteuren en de onversaagde propagandageest onzer *Wielewalers*. Langs alle kanten staan de aanvalstroepen gereed.'

Later schreven Léon Lippens en Henri Wille: 'Sinds de jaren 1940-'45 heeft de ornithologie in ons land een aanzienlijke uitbreiding genomen, zodat er nu reeds heel wat veldwaarnemers actief zijn van werkelijk internationale klas, vooral wanneer men deze toe-

stand vergelijkt met die van de jaren 1930-1940, toen het aantal Belgen dat werkelijk in staat was een vogel korrekt te bepalen op de vingers van een enkele hand kon geteld worden. Wij mogen dan ook besluiten dat de Belgische ornithologie nu tot volwassenheid is gekomen en dan nog geroepen is om een merkwaardige vooruitgang te maken.'

Was het tijdschrift *De Wielewaal* wel voldoende wetenschappelijk onderbouwd? Als we de rubriek Korte mededelingen bekijken, dan komt deze ongeorganiseerd over. In de periode 1938-1943 valt het op dat hoofdartikels aanvankelijk vrij schaars waren maar wel systematisch toenamen. Ze handelden maar voor de helft over vogels en werden hoofdzakelijk door Nederlanders aangereikt. André Rodts merkte op dat dit 'de periode van opleiding van onze toekomstige medewerkers' was. De hoofdartikels zijn vaak van algemeen vormende aard en ze bevatten weinig persoonlijk en origineel werk. In de periode 1944-1951 neemt het aantal Korte mededelingen toe en het aantal waargenomen soorten groeit aan, waarschijnlijk door een betere terreinkennis. 1948 en 1949 zijn jaren waarin het aantal waarnemingen tot de helft terugviel. Er is geen verklaring voor te vinden, want heel wat afdelingen waren zeer dynamisch. Zo organiseerde de Leuvense afdeling, speciaal voor Nederlandse ornithologen, op 4 april een tocht naar de Maasvallei.

In het decembernummer van 1951 startte de redactie een propagandaoffensief met als argument dat duizenden mensen zich op *De Wielewaal* zouden abonneren als ze het tijdschrift zouden leren kennen. Niet alleen werd uitdrukkelijk aan de leden gevraagd hun abonnement te vernieuwen, bovendien werden ze verzocht om reclamenummers en prospectussen aan te vragen bij de Centrale en aan kandidaat-abonnees te bezorgen. In de moeilijke jaren na de Tweede Wereldoorlog zag Segers de vereniging als 'een gezonde geestafleiding' en wilde hij van *De Wielewaal* het grootste cultureel tijdschrift van België maken. Elk lid kreeg alvast een prospectus toegestuurd en werd vriendelijk verzocht deze bij de nieuwjaarswensen te voegen: 'Rond Nieuwjaar schrijft U misschien wel een brief aan een vriend of een familielid. Welnu steekt het prospectus dan bij uw brief. Dit kost U niets dan de moeite en U helpt ons bekend maken. Schrijft U geen brieven, geeft het prospectus dan toch aan een persoon. [...] *De Wielewaal* zal en moet het dubbel aantal abonnementen hebben van verleden jaar.'

In 1952 en 1953 ziet men dan weer plots het aantal activiteiten toenemen, terwijl in 1954, 1955 en 1956 het aantal vermeldingen van courante soorten afneemt en het aantal zeldzaamheden steeg. De redactie hield ook meer toezicht op ingestuurde waarnemingen en zo nam de betrouwbaarheid aanzienlijk toe. De aanwervingspolitiek was ook wel origineel te noemen: elk lid van *De Wielewaal* werd geacht jaarlijks een nieuw lid aan te brengen en deze lijst werd achteraan in elk nummer gepubliceerd. Wie losse oude nummers bezat, werd gevraagd deze terug te sturen naar het secretariaat zodat geïnteresseerden volledige oude jaargangen gratis konden verkrijgen. Jaargangen werden gratis ingebonden en kosteloos verstuurd.

1953 werd een jubileumjaar van de vereniging en dat was merkbaar in het tijdschrift. Het januarinummer schetste de geschiedenis van de vereniging. Februari was gewijd aan de Schelde met daaraan gekoppeld een boottocht op de stroom op 22 februari onder leiding van de heer A. Uyttendaele. Maart werd een strandnummer met op 29 maart een uitstap naar zee en een bezoek aan het Zwin. Op 26 april organiseerde men een uitstap naar Limburg o.l.v. E.P. Landewald Janssen, gekoppeld aan een heidennummer. Op 10 mei trok men naar het Zoniënwoud o.l.v. J. Nagels. Die maand verscheen een loofbosnummer. Van 27 tot 31 mei werd een buitenlandse reis naar Texel georganiseerd. Op 14 juni was er een uitstap naar de Zegge onder

► E.H. Frans Segers wees de weg maar raakte geïsoleerd.

leiding van J. Cuypers. Het maandnummer stond in het teken van het thema moeras en riet. Het julinummer werd gewijd aan de Waddeneilanden en bevatte het verslag van de reis naar Texel. Dit nummer werd verzorgd in samenwerking met Nederlandse collega's. Het septembernummer handelde over de vogeltrek. In het oktobernummer maakten de lezers kennis met onze voormalige kolonie. In november werd aandacht besteed aan natuurbescherming in het algemeen en vogelbescherming in het bijzonder. In het decembernummer stonden overwinteraars in de kijker en er werd een uitstap naar Hofstade georganiseerd op 20 december. In het jubileumnummer van *De Wielewaal* (januari 1953) blikt een tevreden Paul Hostie poëtisch terug op het ontstaan van de vereniging.

Hoewel 1953 een jubileumjaar was, zat er een serieuze schaduwzijde vast aan deze periode. Frans Segers slaagde er niet in om de vogelstudie te scheiden van het geloof, net in een periode van triomfalistische en agressieve Katholieke Actie. Dit ontstemde menig natuurliefhebber en stimuleerde de Antwerpse architect Jan Jacobs, een van de pioniers van *De Wielewaal*, om in 1951 de vereniging Vogelreservaten van België op te richten, later omgedoopt naar Belgische Natuur- en Vogelreservaten (BNVR). Segers joeg door zijn flamingante houding ook de Franstalige leden tegen zich in het harnas. Tijdens de Algemene Vergadering die op 31 januari in Brussel plaatsvond, trad Segers in conflict met Jozef Nagels, oprichter en voorzitter van afdeling Brussel, die uiteindelijk samen met zijn broer Jacques de vereniging *Aves* stichtte.

Het lidgeld bedroeg in 1959 nog steeds maar honderd frank, wat bijzonder laag was. Wie *Wielewaler* was, werd geacht dit te blijven. De slogan luidde immers 'eens *Wielewaler* altijd *Wielewaler*'!

In 1986 werd het maandelijkse ledentijdschrift opgesplitst in het tweemaandelijks tijdschrift *Wielewaal* (algemeen nieuws en artikels) en het driemaandelijks tijdschrift *Oriolus* (ornithologisch nieuws en artikels). In 1980 hield voorzitter Henri Franckx in het eerste nummer van de 46ste jaargang een vurig pleidooi om de ondertitel 'ornithologische vereniging' te vervangen door 'vereniging voor vogel- en natuurstudie'. Na de fusie tussen *De Wielewaal* en *Natuurreservaten* in 2001 ontstond het tijdschrift *Natuur.blad* en veranderde de naam van *Oriolus* in *Natuur.oriolus*. Bovendien werd gestart met een nieuw tijdschrift: *Natuur.focus*.

Webreferentie 1

Belis W. 2022. Geschiedenis van de Belgische Ornithologie. <https://www.natuurpunt.be/publicatie/geschiedenis-van-de-belgische-ornithologie>

Samenvatting - Summary - Résumé

Ons land heeft eminente ornithologen gekend die ook op internationaal vlak een belangrijke rol gespeeld hebben. In de 19de en het begin van de 20ste eeuw was het Frans de voertaal in wetenschappelijke kringen en de ornithologen vormden daar geen uitzondering op, hoewel enkele Belgische ornithologen zowel in het Frans als in het Nederlands publiceerden. In 1911 werd het tweetalige tijdschrift De Giervalk/Le Gerfaut opgericht. Ornithologische bijdragen werden op slag ook toegankelijk voor een ruim, Nederlandstalig publiek. Het werd wachten tot het begin van de jaren 30 vooraleer een uitsluitend Vlaamse vereniging en tijdschrift het daglicht zouden zien. De Wielewaal werd geleid door een begeesterende, kleurrijke Frans Segers die ornithologie hoog in het vaandel droeg en de vereniging groot maakte. Maar het bleef uiteindelijk allemaal amateuristisch ondanks alle goede bedoelingen. Toch zijn De Giervalk en De Wielewaal de pijlers waar Natuur.oriolus op gebouwd is. Het internationaal bekende tijdschrift De Giervalk en de meer bescheiden publicatie De Wielewaal hadden een totaal ander doelpubliek maar hebben de weg voorbereid voor het tijdschrift Natuur.oriolus, dat zich in de eerste plaats toespitst op de Vlaamse ornithologie maar een internationale bekendheid heeft verworven.

History of Belgian Ornithology – I. Magazines

Our country has known eminent ornithologists who also played an important role on an international level. In the 19th and early 20th centuries, French was the language of communication in scientific circles and ornithologists were no exception, although some Belgian ornithologists published in both French and Dutch. In 1911, the bilingual magazine De Giervalk/Le Gerfaut was founded. Ornithological contributions became immediately accessible to a broad, Dutch-speaking public. It was not before the early 1930's before an exclusively Flemish associa-

tion and magazine would see the light of day. De Wielewaal was led by the inspiring, colourful priest Frans Segers, who held ornithology in high esteem. He made the association big, but it all remained amateur based, despite all the intentions. Nevertheless, De Giervalk and De Wielewaal are the pillars on which Natuur.oriolus is built. The internationally renowned magazine De Giervalk and a more 'modest' publication De Wielewaal had a completely different target audience, but paved the way for our current magazine Natuur.oriolus, which focuses primarily on Flemish ornithology but has acquired an international reputation.

Histoire de l'ornithologie Belge – I. Revues

Notre pays a connu d'éminents ornithologues qui ont également joué un rôle important au niveau international. Au XIXe et au début du XXe siècle, le français était la langue de communication dans les cercles scientifiques et les ornithologues ne faisaient pas exception, bien que certains ornithologues belges aient publié en français et en néerlandais. En 1911, la revue bilingue De Giervalk/Le Gerfaut est fondée. Les contributions ornithologiques devenaient alors immédiatement accessibles à un large public néerlandophone. Il faudra attendre le début des années 1930 pour qu'une association et une revue exclusivement flamandes voient le jour. De Wielewaal était dirigé par Frans Segers, un personnage inspirant et haut en couleur qui tenait l'ornithologie en haute estime. Il a donné un coup de pouce à l'association, mais restait finalement un amateur malgré toutes les bonnes intentions. Néanmoins, les revues De Giervalk et De Wielewaal sont les piliers sur lesquels Natuur.oriolus est construit. La revue de renommée internationale De Giervalk et la publication plus modeste De Wielewaal avaient un tout autre public cible mais ont préparé le terrain pour la revue Natuur.oriolus, qui se concentre principalement sur l'ornithologie flamande mais qui a acquis une réputation internationale.

Vivara.be
Natuurbeschermingsproducten

Een voor dieren aantrekkelijke tuin heeft als basis de juiste beplanting. Voeg daar voedersystemen, voer, nestkastjes en water aan toe en je tuin komt gegarandeerd tot leven!

**10%
Korting**

10% KORTING op alles* met code **NO22JUN**

Ga naar **www.vivara.be**

* Geldig t/m 31-08-2022 en m.u.v. boeken, verrekijkers en cadeaubonnen